

ROEPING

- Een handreiking -

INHOUD

<u>Inleiding</u>	<u>2</u>
<u>Zending een roeping voor jou?</u>	<u>3</u>
<u>'Dienen in Gods koninkrijk, wat kost dat?'</u>	<u>8</u>
<u>De missie van Jesaja en onze missie</u>	<u>13</u>
<u>Ben ik geroepen voor zendingswerk?</u>	<u>16</u>
<u>De praktijk na de roeping</u>	<u>19</u>
<u>Op zoek naar antwoord</u>	<u>22</u>

INLEIDING

Plannen maken, nadenken over de toekomst. Dat doen we op onze eigen manier. De een met grootse plannen om de wereld te bereizen, de ander met interessante carrière-ideeën. Welke plaats krijgt de Heere in deze afwegingen? Het is voor jouw toekomst heel belangrijk om hier over na te denken. Want beslissingen die je nu neemt, hebben grote invloed op de rest van je leven. Ook als je al wat ouder bent, kun je met vragen lopen over jouw toekomst. Misschien leiden omstandigheden ertoe dat je opnieuw nadent over je levensweg. Welke keuzes zijn er, welke beslissing moet ik maken?

In deze brochure schrijven ds. W. Harinck, drs. N. van Steensel, ds. G. Clements en drs. C.J. van der Maas over deze vragen in de context van het zendingswerk. Het is een mooi handvat, dat de verschillende kanten van het zendingswerk belicht. De theologische bezinning, de persoonlijke afweging en de praktijk na de roeping komen aan bod. Deze korte en krachtige brochure kan dienen als kader voor het nadenken over deze vraag: Wat is jouw roeping en hoe kun je daar meer inzicht in krijgen?

Steven Baan
ZGG

Zending een roeping voor jou?

Ds. W. Harinck

Er was eens een eenvoudige prediker die op een zendingsdag voorging in gebed en de Heere ernstig smeekte om arbeiders in het zendingswerk. Hij vroeg: 'Heere, stoot nog arbeiders uit want de oogst is groot en de arbeiders zijn weinige'. De nood van de zending werd hem tijdens zijn gebed nog meer op het hart gebonden en hij bad: 'Heere, zend iemand uit het midden van ons die hier op deze zendingsdag bijeen zijn'. Toen stopte hij even... om daarna ernstig verder te bidden: 'Heere, zend iemand uit mijn eigen gemeente'. Weer viel er een stilte, de voorganger scheen een innerlijke strijd te strijden, tenslotte bad hij: 'O, Heere, ik heb een dochter, mijn enig kind, als het U behaagt, zend haar uit voor het werk in uw Koninkrijk'. Dat was een echt gebed voor de zending.

Bidden we nog wel voor de zending? Bidden we nog wel om uitzending van zendingswerkers? We kennen allemaal de woorden van de Heere Jezus uit Mattheüs 9: 'De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinige'; bidt dan de Heere des oogstes dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstote'. Is dat geen duidelijke opdracht? Moeten deze woorden van Jezus ons niet op de knieën brengen? Laten wij onszelf eens afvragen wanneer we voor het laatst een verlangen in ons hart gevoelden om op de knieën te gaan voor de belangen van het Koninkrijk van God.

Zending en gemeente

Zendelingen zijn gezonden. In de eerste plaats gezonden door God, want hoe zullen zij prediken indien zij niet gezonden worden? Maar zendelingen zijn ook gezonden door de gemeente. De gemeenten verrichten zendingswerk door middel van degenen die uitgezonden worden.

In Handelingen 13 lezen we van de uitzending van Barnabas en Paulus tot de heidenen. Ze werden uitgezonden door de gemeente van Antiochië. Van deze christenen staat in dit bijbelgedeelte dat zij de Heere dienden, en vastten... En met welk doel?

Het ging hen om de leiding van de Heilige Geest! Opdat niet zichzelf maar de Heilige Geest mensen af zou zonderen voor de prediking van het Evangelie onder de heidenen. Dan staat er in het tweede en derde vers dat de Heilige Geest zegt: 'Zondert Mij af beiden Barnabas en Saulus tot het werk, waartoe Ik hen geroepen heb. Toen vastten en baden zij, en hun de handen opgelegd hebbende, lieten zij hen gaan'.

De Heere had Barnabas en Paulus geroepen, en de Heilige Geest gaf daar getuigenis van in de harten van de christenen van Antiochië. En zo kwam het tot de uitzending van deze eerste zendelingen, waaruit we zien dat er een band is tussen de zending en de gemeente. Maar hoe moet die band nu worden ingevuld? Hoe moet dat nu in de praktijk worden gebracht? Leeft dat eigenlijk wel onder ons dat er een band is tussen de zending en de gemeente?

Hoe staat het met onze betrokkenheid?

De gemeente van Antiochië was echt betrokken bij het uitgaan van Barnabas en Paulus. Het uitzenden was voor hen in de eerste plaats niet een afscheid nemen, nee het was veel meer! We lezen van bidden, vasten en handen op leggen. En dat zijn de christenen te Antiochië blijven doen. Want als Barnabas en Paulus terugkeren, dan weten ze dat

ze in Antiochië de genade van God bevolen waren (Handelingen 14:26) en brengen ze verslag uit aan de gemeente!

Beantwoorden wij nog aan het voorbeeld van Antiochië? Of denken we dat het genoeg is dat we nu een Deputaatschap voor de Zending hebben dat alles regelt? Er is toch een Zendingsbureau dat volop in bedrijf is? En we hebben toch zendingscommissies die op allerlei manieren bezig zijn? We gaan immers rond met collectebusjes, we halen oud papier op, verkopen zendingskalenders enzovoort, enzovoort. Gelukkig dat dit zo is en ik hoop dat het zo blijft. Maar ondanks dit alles is toch misschien het Bijbelse gegeven van betrokkenheid tussen zending en gemeente behoorlijk versleten geraakt. Is er wel echte betrokkenheid?

Hoe spreekt Gods Woord over betrokkenheid?

De Bijbel spreekt op verschillende wijzen over de betrokkenheid bij het zendingswerk.

Meeleven

In het Nieuwe Testament is het meeleven van de gemeente bij het zendingswerk nooit een formeel en koud iets. Warm, hartelijk is het meeleven van de eerste christengemeenten geweest met het werk van de zending. Over en weer was er belangstelling. Paulus schrijft aan de Korintiërs van de Macedoniërs en tot de Macedoniërs over de Korintiërs.

Het meeleven hield vooral in het uitzien naar de vrucht op het zendingswerk. Wat een blijdschap was er als gehoord mocht worden dat heidenen tot God bekeerd werden, hun afgoden vaarwel zeiden en de levende en waarachtige God gingen dienen.

Meebidden

Vooraf in het meebidden moet onze betrokkenheid uitkomen. Meebidden is immers meer dan meeleven. Door middel van het gebed voor de zending participeren wij op een bepaalde manier in het zendingswerk. Vele plaatsen in de Schrift onderstrepen het belang van dit meebidden. In bijna elke apostolische zendbrief van Paulus komt een hartelijke opwekking tot voorbede voor.

Een voorbeeld vinden we in Romeinen 15 vers 30: 'En ik bid u broeders, door onze Heere Jezus Christus, en door de liefde des Geestes, dat gij met mij strijdt in de gebeden tot God voor mij'.

Ik denk ook aan het bekende Woord uit Kolossenzen 4 vers 3: 'Biddende meteen ook voor ons, dat God ons de deur des Woords opene, om te spreken de verborgenheid van Christus, om welke ik ook geboden ben'.

Het is van groot belang dat wij als biddende gemeenten en gemeenteleden achter de Woordbediening op de zendingsvelden staan. De grootste behoefte bestaat niet in de vraag naar zendelingen of in de vraag naar geld maar in de vraag naar meebidders.

Van Johannes Calvijn las ik de volgende woorden waarin hij ook wijst op de noodzakelijkheid van het gebed voor de wereld: 'God heeft niet één mensenras verkoren. Hij heeft Zijn dienst niet in een bepaald land besloten, maar de muur is verbroken, zodat er thans geen Joden of Grieken meer zijn. Daarom moet een christen bidden voor de bekering van allen die op de aarde wonen, zonder daarbij hun al of niet verkoren zijn te overwegen'. Calvijn is denk ik duidelijk genoeg.

Meehelpen

De betrokkenheid blijkt ook uit het meehelpen in de materiële zin. Paulus rekende op het meehelpen van de zendende gemeenten. Hij schrijft aan de christenen te Rome bijvoorbeeld: 'Zo zal ik, wanneer ik naar Spanje reis, tot u komen; want ik hoop in het doorreizen u te zien, en van u derwaarts geleid te worden'. Hij hoopte dus door hen geleid te worden dat wil zeggen door hen voortgeholpen te worden. Wellicht moeten we dan aan praktische dingen denken zoals reis- en verblijfskosten en dergelijke. We moeten ook bedenken dat de kosten van het zendingswerk vrij grote offers vroegen van de jonge gemeenten. Het waren immers niet vele edelen, niet vele rijken. De gevraagde offers werden met liefde gebracht, hoewel we ook lezen dat offervaardigheid soms teleurstellend achterwege bleef.

Geroepen om uit te gaan

Meeleven, meebidden, meehelpen en... mee uitgaan. Ook dat is een belangrijk punt om over na te denken.

Velen wachten op de boodschap van Gods Woord

De Heere Jezus heeft voor Zijn hemelvaart een opdracht nagelaten: 'Gaaf dan heen, onderwijst al de volken, dezelve dopen in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb'.

De boodschap van het Evangelie moet gepredikt worden. Niet alleen in een enkel hoekje van de aarde, maar over geheel de wereld. Heel de wereld moet horen van dat getrouwe Woord hetwelk alle aanneming waardig is, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken.

Laten we toch bedenken dat dit Woord nog steeds van kracht is! Nooit heeft de Heere dit herroepen. Het is dan ook niet twijfelachtig of er een roeping is om uit te gaan!

Maar er zijn toch al zoveel delen van de wereld bereikt? De zogenaamde 'witte plekken' zijn schaars geworden. Zijn we dan nog wel geroepen om uit te gaan?

De Heere Jezus heeft in deze opdracht (Mattheüs 28:19) niet alleen gesproken over het onderwijzen van de volken, maar ook over het dopen in de Naam van een Drie-enig God. En zelfs nadat heidenen tot geloof en doop gekomen zijn, is de opdracht niet beëindigd. Want er volgt nog meer. Achter het doopbevel staat geen punt maar een puntkomma. Er volgt: '...lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb'. Paulus gaf hier inhoud aan door telkens weer opnieuw de jonge gemeenten te bezoeken, te schrijven. Er moest nog zoveel geleerd en afgeleerd worden door die jonge gemeenten. De opdracht is breed en niet zo maar vervuld. Niet alleen is er de hoofdzaak van de zending in de verkondiging van het Evangelie, maar er is ook het medische, technische en landbouwkundige zendingswerk.

Zou daar geen taak liggen voor jou? Zijn er nog jongeren met een verlangen, een worstelen ook of de Heere hen wil gebruiken in Zijn dienst? Denken jullie er wel eens aan dat toen jullie ouders op hun huwelijksdag voor de Heere geknield lagen in de kerk er het volgende is gebeden: '...de kinderen, die het U belijft hen te geven, godzalig opvoeden mogen, ter eer van Uw heilige Naam, tot stichting van Uw gemeente en tot uitbreiding van Uw heilig Evangelie'. Zou dat laatste niet zien op de roeping om uit te gaan? Die vader uit de inleiding van dit stukje begreep het! En wij?

Geroepen om mee te werken?

Maar je kunt toch niet allemaal zendeling worden? En het is nog al wat om huis en haard te verlaten, naar een ander werelddeel te gaan, in een heel andere cultuur te leven en te werken. En vergeet ook het soms zware klimaat en allerlei tropische ziekten niet.

Bezwaren genoeg.

Hoewel dit alles geen geringe zaken zijn, is het misschien toch ook goed om op te merken dat een aantal zaken in vergelijking met zo'n vijftientig jaar geleden veel gunstiger zijn komen te liggen. De moderne transportmiddelen, communicatiemiddelen en medicijnen maken het uitgaan op zichzelf gunstiger dan een kwart eeuw geleden.

En toch is het zo moeilijk om lege plaatsen en nieuwe plaatsen te vervullen. Als het gaat om evangelisten voor ons eigen land dan zijn er genoeg reacties, maar als het gaat om evangelisten voor het buitenland dan zijn er slechts weinigen.

Zijn we dan toch zo aan onze welvaart gehecht? Speelt het materialisme dan zo'n grote rol dat de bereidheid om wat luxe te missen niet meer opgebracht kan worden? Nieuwe fakkeldragers van het Evangelie zijn zo hard nodig!

O zeker, de uitbreiding van Gods Koninkrijk is gelukkig niet in de eerste plaats van mensen afhankelijk. God Zelf vergadert Zich een gemeente uit alle talen, geslachten, volken en natiën. Toch brengt dit gegeven niets in mindering op onze plicht om mee te werken en het heil des Heeren onder de volken bekend te maken.

Je moet er eens even bij stil staan hoeveel miljoenen mensen op deze wereld vervreemd zijn van God en van Zijn Woord, die voortleven in ongeloof en bijgeloof.

Om daar een indruk van te krijgen, hoef je niet eens naar Lagos in Nigeria te reizen. Kijk maar eens om je heen in ons eigen land. Al die mensen hebben een even kostbare ziel als wij! Ze reizen naar dezelfde eeuwigheid en rechterstoel als wij!

Ik vind dat een zeer aangrijpende gedachte. Want wat wij weten, dat weten zij niet! Worden we dan niet geroepen om mee te werken? Ik weet het... je kunt niet allemaal zendeling of evangelist worden, maar als we dat allemaal zeggen, dan komen ze er nooit.

En zouden we bij wijze van spreken niet de taak hebben om van onze achtertuin ons zendingsveld te maken, om over de heg heen eens met buren te praten over God en Zijn Woord? Zijn wij in woord en wandel nog tot een getuigenis?

Meewerken moet hier op je eigen plek al beginnen.

Ons uitzien

We zien uit naar jonge mensen die zich gedrongen voelen om mee te werken, daadwerkelijk mee te werken in het zendingswerk. Gedrongen vanwege het zielenheil van zondaren. Die drang komt toch in je hart wonen als je zelf de nood van je ziel hebt leren kennen?

Wat is het nodig voor hen die uit willen gaan om die vraag persoonlijk te kennen: mijn ziele, doorziet gij uw lot, hoe zult ge rechtvaardig verschijnen voor God? Want als je zelf die nood van je zonde en schuld voor God niet kent, hoe zul je dan ooit met anderen daar over kunnen spreken?

En als je ook zelf de weg van verlossing door Christus niet kent, en nooit enige schoonheid en dierbaarheid in Hem hebt gezien, hoe zul je anderen dan van Hem kunnen spreken? Een blinde kan toch moeilijk over kleuren spreken?

De eisen in de oproepen voor zendingswerkers zijn hoog. En dat moet, ook in verband met de taak die wacht. Maar het voornaamste is bekering en roeping. Niemand mag onbekeerd zijn en zeker een zendingswerker niet.

En roeping tot dat werk is ook zo nodig. Want met wat enthousiasme en romantische idealen red je het niet. Het zendingswerk is zwaar en je gaat er met mensen om die net als wij in Nederland Adamskinderen zijn. Als je niets hebt om op terug te vallen dan gaat het niet. Je moet op de Heere en Zijn Woord terug kunnen vallen, dat alleen kan staande houden. Menige zending heeft op het zendingsveld uitgeroepen: waar ben ik toch aan begonnen! Wat is het dan tot steun als je, ondanks al de strijd, weten mag in Gods weg te zijn en niet een eigen weg te zijn gegaan. Als er jonge mensen zijn die met deze dingen worstelen, zoek dan dicht bij de Heere te leven. Roep Hem maar aan: Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal. Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft. Lees Jesaja 6 maar eens.

De zaak van Gods Koninkrijk heeft haast

Ik geloof niet dat we mogen denken dat we voor het zendingswerk nog een zee van tijd hebben. Het is niet alleen zo dat er steeds meer tegenstand komt in bepaalde landen (Indonesië, Nigeria) met betrekking tot het toelaten van nieuwe zendingswerkers. Ook de islam manifesteert zich steeds meer als een antichristelijke macht. Aan de andere kant doen zich ook geweldige ontwikkelingen voor die nieuwe mogelijkheden bieden. Denk maar aan de landen in het voormalige Oostblok en Zuid-Amerika. Toch zijn al deze dingen nog niet de voornaamste reden dat de zaak van Gods Koninkrijk haast heeft. Die haast wordt, mijns inziens aangescherpt doordat we de naderende voetstappen van Christus horen. 'Hij komt, Hij komt, om d' aard te richten, de wereld in gerechtigheid'. Dat vraagt om een haasten en spoeden omwille van ons eigen leven! De eeuwige Ark van Behoudenis staat nog open. Maar dat vraagt ook haast om uit te gaan tot blinde heidenen en hen met dat geheel enige Evangelie te confronteren... Opdat Zijn huis vol worde.

‘Dienen in Gods koninkrijk, wat kost dat?’

Ds. W. Harinck

Bijbelgedeelte Lukas 9:57-62

En het geschiedde op den weg, als zij reisden, dat een tot Hem zeide: Heere, ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat. En Jezus zeide tot hem: De vossen hebben holen, en de vogelen des hemels nesten; maar de Zoon des mensen heeft niet waar Hij het hoofd nederlegge. En Hij zeide tot een ander: Volg Mij. Doch hij zeide: Heere, laat mij toe, dat ik heenga en eerst mijn vader begrave.

Maar Jezus zeide tot hem: Laat de doden hun doden begraven, maar gij, gaan heen en verkondig het Koninkrijk Gods. En ook een ander zeide: Heere, ik zal U volgen; maar laat mij eerst toe, dat ik afscheid neme van degenen, die in mijn huis zijn. En Jezus zeide tot hem: Niemand die zijn hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Koninkrijk Gods.

Hoe men Jezus moet volgen

Ik wil met jullie nadenken over dienen in Gods Koninkrijk. En dat loopt uit op de vraag: Wat kost dat? Ik zou dat met jullie willen doen aan de hand van een bijbelstudie waarin we het Schriftgedeelte tekst voor tekst volgen. Het gaat dus over Lukas 9:57-62. Dienen in Gods Koninkrijk, wat kost dat?

Drie ontmoetingen

In dit gedeelte uit de Bijbel gaat het over drie gesprekken. Gesprekken die de Heere Jezus voert met mensen die Hem willen volgen.

In vers 57 begint het gesprek met *de eerste*. Een man zegt: ‘Heere, ik zal U volgen waar Gij ook heen gaat’. Wij zouden zeggen: ‘Dat is toch wel prachtig’. Je gaat naar de Heere Jezus toe en je zegt: ‘Heere, ik wil met U mee, ik wil U dienen. Ik wil U volgen, waar dan ook’. Maar Jezus geeft een heel verrassend antwoord: ‘De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft niet, waar Hij het hoofd nederlegt’.

In vers 59 hebben we het gesprek van Jezus met *de tweede* man. Dat is net weer even anders. De tweede krijgt een opdracht. Jezus spreekt hem aan en zegt: ‘Volg Mij’.

Maar dan wordt er een bezwaar ingebracht; ‘Heere, laat mij toe dat ik eerst mijn vader begraaf’. Wij zouden misschien zeggen, ‘Ja dat is wel begrijpelijk’. Je moet het toch goed vinden dat iemand eerst heengaat en zijn vader begraaft. Maar Jezus reageert anders dan wij. Hij zegt in het zestigste vers: ‘Laat de doden hun doden begraven, doch gij, ga heen, en verkondig het Koninkrijk Gods’.

En dan de ontmoeting met *de derde*, de laatste, in vers 61 en 62. Er komt iemand naar de Heere Jezus toe en zegt: ‘Ik, Heere, ik zal U volgen’. Een veelbelovende kandidaat; hij dient zich aan, hij presenteert zichzelf. En opnieuw is het antwoord van de Heere Jezus op z’n minst verrassend, want Hij zegt tegen hem: ‘Niemand die zijn hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Koninkrijk Gods’.

Echte discipelen

Als je nu zo langs dit bijbelgedeelte gaat, dan vraagt dat toch wel om wat dieper onderzoek. Want er zijn hier best heel verrassende dingen in te vinden. Eigenlijk wonderlijk dat Jezus zo mensen aanspreekt. Hij zegt de dingen zo scherp, Hij maakt

het die mensen zelfs moeilijk. Hij doet dit uiteraard met een bedoeling. Hij wil deze drie verschillende mensen laten zien dat ze eigenlijk verkeerde motieven hebben. Hij wil hun diepe denken blootleggen. Ze moeten gaan begrijpen dat ze het verkeerd hebben, dat het in Gods Koninkrijk anders gaat dan zij in hun gedachten hebben. Dat is niet hard maar eerlijk. Want Jezus wil geen halve discipelen, Hij wil echte discipelen.

1. De eerste man: 'Ik zal U volgen'

Idealisme en enthousiasme

De eerste man zegt tegen de Heere: 'Ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat'. Dat is iemand die heel enthousiast is, ook heel gewillig. Hij is bereid: 'Heere ik volg U overal'. Daar klinkt opwinding in door. 'Het doet er niet toe waarheen Heere, ik zal U volgen, ik heb er alles voor over'. Maar het antwoord wat Jezus hem geeft is eigenlijk een heel ontmoedigend antwoord.

Terwijl wij misschien zouden zeggen; zending en kerk hebben nu net behoefte aan zulke mensen. Mensen die warm lopen, mensen die enthousiast zijn en die zeggen; 'Kijk hier ben ik, ik volg U waar dan ook heen: Alaska, Siberië, overal zal ik gaan, waarheen U ook wilt dat ik ga'.

Maar de Heere Jezus stelt hem op de proef. Jezus blijkt de dingen anders te zien dan wij. Hij kijkt niet alleen naar enthousiasme, Hij kijkt niet alleen of iemand warm loopt voor de dienst in Zijn Koninkrijk. Enthousiast zijn en warm lopen voor de dingen van de Heere, dat maakt je per saldo nog niet geschikt. Er is meer nodig.

Ik denk dat deze jongeman onder de indruk was van de woorden, die hij Jezus hoorde spreken. Dat hij onder de indruk was van de wonderen en van de tekenen die Jezus deed. We lezen in ditzelfde hoofdstuk van de genezing van de maanzieke knaap. Wat is dat een ingrijpend wonder geweest. Onder die dingen is deze jongeman diep onder de indruk gekomen. Daarbij kwam nog dat Jezus niet alleen wonderen deed, maar bij de tekenen die Hij deed was daar ook Zijn prediking, Zijn spreken. Hij bracht iets nieuws. Hij bracht iets bijzonders. Hij was zo heel anders dan de Farizeeën en de Schriftgeleerden. En dat heeft deze jongeman aangesproken. En hij heeft gezegd: 'Heere, ik wil met U mee en geen prijs is mij te hoog en geen risico is mij te groot'. Hij was dus ook een beetje een idealist. Hij zal ook wel een scherp oog gehad hebben voor het lijden in de wereld. En dan ziet hij wat Jezus doet, wat een buitengewone kracht, wat een mogelijkheden. En zijn jonge hart zegt: 'Ja, Hij is het en laten we Hem volgen'. 'Heere, ik zal volgen waar Gij ook heen gaat'. Maar als Jezus hem dan antwoord gaat geven, dan is het alsof Hij zegt. 'Je hebt er eigenlijk niets van begrepen; zoals je nu bent, kan Ik je eigenlijk niet gebruiken, zo ben je niet geschikt voor Mij en voor Mijn dienst, want in Mijn Koninkrijk gaat het heel anders dan jij denkt'.

In de wereld gaat het om de grote getallen en om moed en kracht. Maar Jezus neemt geen genoegens met alleen idealisme en enthousiasme. Want niet de natuurlijke mens met zijn willen én kunnen én lopen telt. Nee, Jezus heeft andere mensen nodig. Jezus heeft nieuwe mensen nodig. Mensen die aan zichzelf gestorven zijn. Mensen die uit Hem begeren te leven.

Zoon des mensen

'De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft niet waar Hij het hoofd nederlegt'. 'Dat ben Ik', zegt Jezus, 'En besef je dat?' Hij noemt Zichzelf met een bijzondere titel: Zoon des mensen.

Dan denk je onwillekeurig aan de profetie van Daniël, het gezicht van des mensen Zoon, de Messias, de Heerser, de Rechter van de wereld. Op een bijzondere manier wordt Jezus hier betiteld: Zoon des mensen. De titel die je vele keren aantreft in de Evangeliën. Een titel die ook in relatie staat tot Zijn lijden en sterven.

De Zoon des mensen. Dat is de lijdende Zoon van God die door vernedering tot glorie en heerlijkheid komt. De Zoon des mensen. Hij heeft niets, geen hol, geen nest. Want Christus, de Zoon des mensen, is niet alleen gekomen om mooie gelijkenissen te vertellen. Hij is niet alleen gekomen om de Farizeeën en de Schriftgeleerden scherp de waarheid te zeggen. Hij is niet alleen gekomen om wonderen te doen. Om bijv. een maanzieke knaap te genezen. De Zoon des mensen moet veel dingen lijden. Er staat in vers vierenveertig van dit hoofdstuk: 'Want de Zoon des mensen zal overgeleverd worden in der mensen handen'.

Kruisdragen

'Ik ben niet zoals jij denkt'; zegt Jezus tegen deze eerste jongeman. 'Want weet jij eigenlijk wel echt wie Ik ben? Ik ben de Zoon des mensen. Ik red zondaren door te sterven. Ik raak alles kwijt', zegt Jezus. 'Straks zelfs Mijn leven, maar zo – langs deze weg – komt Mijn Koninkrijk. Volgens de regels van de wereld zou dat een mislukking zijn, maar dat is wel de regel van het Koninkrijk Gods. Door lijden tot heerlijkheid'. 'Mij volgen', zegt de Heere Jezus, 'is heel anders dan je denkt. Ik raak alles kwijt, maar wie Mijn discipel wil zijn, raakt ook veel kwijt. Die neemt zijn kruis op zich en die volgt Mij. Dan moet je niet rekenen op roem en dan moet je ook niet rekenen op applaus. Ze zullen je uit de synagoge werpen. En ze zullen je vervolgen. En om Mijnentwil zal je gesmaad en gelasterd worden. In de wereld zal je verdrukking hebben'. Het kost wat, ben jij bereid?

2. De tweede man: 'Volg Mij'

Maar eerst...

We gaan naar de tweede ontmoeting. Dat is eigenlijk het omgekeerde. Hier is iemand door de Heere Jezus uitgenodigd. We zouden bijna zeggen; uitgedaagd. De Heere zegt tot hem: 'Volg Mij!' En dan komt het antwoord. Hij zegt: 'Ja Heere, dat is goed. Ik zal U volgen, maar laat mij toe dat ik heenga en eerst mijn vader begraaf'.

We moeten eerst duidelijk hebben wat de man hier zegt in zijn antwoord. Hij zegt niet dat zijn vader op sterven ligt. Hij zegt ook niet dat zijn vader al gestorven is, want als zijn vader stervende was of al gestorven is, dan was die man natuurlijk niet bij Jezus. Dan was hij bij zijn vader. Dan was hij in het sterfhuis om de begrafenis te regelen.

Deze jongeman zegt; 'Heere ik wil U best volgen maar eerst moet ik nog terug naar mijn vader, hij is oud en zwak en ik weet niet hoe lang hij nog leven zal. Ik wil voor hem zorgen, bij hem blijven. Tot het laatste toe. En als vader dan gestorven en begraven is, dan zal ik bij U terugkomen. Dan zal ik U volgen. Ik wil dat wel, maar nu nog niet. Want eerst...' Ik wil U wel volgen Heere, maar eerst... Nou, vul het maar in.

Doden begraven doden

Augustinus bad ook: 'Heere bekeer me, maar nu nog niet, want eerst...' Hier gaat Jezus opnieuw corrigeren. Terechtwijzend zegt Jezus in vers 60: 'Laat de doden hun doden begraven, doch gij, ga heen en verkondig het Koninkrijk Gods'.

Waarom dit wonderlijke antwoord: 'Laat de doden hun doden begraven'? Dat is de gang van zaken in het koninkrijk van de wereld. Zo gaat het in het koninkrijk van de duisternis.

Want in dat koninkrijk heerst de dood. Daar heerst de zonde. Die in de zonde leven, zijn dood. Geestelijk dood. En zo leven de geestelijk doden met elkaar, die geestelijk doden prijzen elkaar en die geestelijk doden begraven elkaar. 'Laat de doden hun doden begraven, maar in Mijn Koninkrijk is het anders', zegt Jezus. 'Mijn koninkrijk is voor de levenden en niet voor de doden'. Jezus wijst natuurlijk het zorgen voor elkaar en het begraven van iemand niet af. Dat is prima, dat is goed. Maar die geestelijk doden zien niet en weten niet dat er een ander Koninkrijk is. En dat in het Koninkrijk van God niet de dood maar het Leven heerst. De onderdanen van dat Koninkrijk van God zijn tot leven gekomen, en het gaat hen om diepere dingen dan vader en moeder, broer of zuster. Het gaat hen om het behoud van zielen: om het eeuwige leven, om vergeving van de zonden, de verzoening met God.

Een hogere roeping

'Laat de doden hun doden begraven, en gij, ga heen, verkondig het Koninkrijk van God'. De dood heerst over de doden. Maar gij, ga heen en verkondig het Leven. Ga dat je vader maar vertellen. Je moet hem niet gaan begraven! Je hebt een betere roeping. Je moet hem van het Leven gaan spreken, van het Koninkrijk van God. Vertel hem dat hij wederom geboren moet worden, dat hij een God moet hebben voor zijn hart en een Borg voor zijn schuld. Schud hem wakker en roep hem toe dat hij op weg is naar het eeuwig verderf. Zeg hem dat er een Zaligmaker is, Die Zijn armen nog uitbreidt en Die zegt: 'Komt herwaarts tot Mij, Gij die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven'. Want die doden zien dat niet en weten dat niet. 'Je vader begraven, dat kan wachten. Maar dit heeft haast', zegt Jezus. 'Gaat gij heen en verkondig het Koninkrijk van God'. Dat is veel belangrijker. Dat moet onmiddellijk gebeuren want de verkondiging van het Evangelie is alles beslissend.

3. De derde ontmoeting: 'Ik zal U volgen, maar...'

Halfslachtig

De derde ontmoeting. Je zou zeggen: 'Dat is echt een vrijwilliger'. Hij zegt: 'Heere, ik zal U volgen'. En hij dient zichzelf aan om volgeling te zijn. Maar eerst moet hij afscheid nemen van degenen die in zijn huis zijn, z'n familie, z'n vrienden. En opnieuw is het antwoord van Jezus uiterst radicaal en onvoorwaardelijk. En opnieuw wil ik erbij zeggen: het is niet te scherp wat Jezus hier zegt, want we zagen al welke belangen er in het Koninkrijk Gods op het spel staan. Wat is afscheid nemen van huisgenoten en vrienden, wat is dat in vergelijking met het behoud van zielen? Wat het zwaarste is moet het zwaarste wegen. Jezus doorziet deze man die hem vrijwillig volgen wil. Hij doorziet hem in zijn halfslachtigheid, want deze man wil wel volgen, maar hij wil eerst nog even terug naar het oude. Terug naar waar hij in leeft. Hij kijkt achterom.

Niet achterom zien

En Jezus zegt: 'Als iemand achterom kijkt dan kan hij niet recht ploegen'. Niemand die zijn hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Koninkrijk van God. Als je recht wilt ploegen dan moet je heel geconcentreerd en strak voor je uitkijken. Dan alleen ben je bekwaam om de hand aan de ploeg te slaan. Bekwaam zijn in het Koninkrijk van God, dat leert ons dit laatste gesprek tussen Jezus en deze man die Hem wil volgen.

Bekwaam zijn in het Koninkrijk van God kan niet samen gaan met achteruitkijken. De wereld moet verlaten worden. Er zijn dingen die voorgoed verlaten moeten worden. En

dat moet serieus genomen worden. Denk aan de vrouw van Lot. Eén keer keek ze achterom. Sodom, het luxe leven waar ze eigenlijk niet los van was, daar lag haar hart nog. Zo is het ook bij deze jongeman. Hij wilde nog even terug. Nog één keer achterom kijken. Nog één keer dat oude en dan... volgen.

Terstond

Dat is geen ware discipelhouding. De ware discipel staat terstond op, verlaat de netten en volgt Jezus. Dat waren echte discipelen, zij hebben alles verlaten om Jezus te volgen. Deze man zegt: 'Laat mij eerst toe dat ik afscheid neem van degenen die in mijn huis zijn'. Hij is niet loyaal. Hij is niet los van het oude. En Jezus waarschuwt hem: 'Man als jij nog één keer teruggaat naar huis, dan heb je het daar weer zo naar je zin, dan zie Ik jou nooit meer terug om Mij te volgen.'

Dit is een bijbelstudie die er eigenlijk best insnijdt, zo ervoer ik dat tenminste wel. Je voelt dat het iets kost om Jezus te volgen. Hij vraagt van jou en mij hartelijke overgave. Onvoorwaardelijk volgen. 'Een iegelijk die niet verlaat alles wat hij heeft, kan Mijn discipel niet zijn'.

Eis en belofte

Consequenties en verontschuldigen, dat komt bovendien, als ik het samenvat. Consequenties en verontschuldigen. En dat betekent: 'bezint eer je begint'. En aan de andere kant, door hoeveel dingen Jezus ook een streep trekt, door één ding niet: 'Volg Mij!'

Het is veel meer dan een eis alleen als Jezus zegt: 'Volg Mij'. Dan is dat onvoorwaardelijk en radicaal, zoals we het hier in deze bijbelstudie zagen zonder ruimte voor redeneren.

Maar het is ook een belofte. 'Dan zal Ik je voorgaan', zegt Jezus. 'Dan hoef je het ook niet alleen te doen, dan mag je achter Mij aankomen. Dan zal Ik aan de spits treden, dan zal Ik de weg banen en mag je achter Mij schuilen, dan mag je je voetstap in Mijn voetstappen zetten. Dan hoef je jezelf er niet doorheen te slaan. Dat zal Ik voor je doen en dan zal Ik alles voor je zijn, maar volg Mij, stap voor stap. Door lijden, door verdrukking, door strijd, maar zó komt Mijn Koninkrijk, en zó wordt Mijn naam verheerlijkt. En zó worden zondaren gered. Dan zeggen we: Wat is er dan mooier dan het Lam te volgen, dan Jezus te volgen waar Hij ook heengaat.'

De missie van Jesaja en onze missie

Ds. G. Clements

Bijbelgedeelte Jesaja 6:1-8

In het jaar, toen de koning Uzzia stierf, zo zag ik de Heere, zittende op een hohen en verheven troon en Zijn zomen vervullende den tempel.

En de serafs stonden boven Hem; een iegelijk had zes vleugelen; met twee bedekte ieder zijn aangezicht en met twee bedekte hij zijn voeten en met twee vloog hij.

En de één riep tot de ander en zeide: 'Heilig, heilig, heilig is de Heere der heirscharen! De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol.

Zodat de posten der dorpels zich bewogen van de stem des roependen; en het huis werd vervuld met rook.

Toen zeide ik: Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden van en volk, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben de Koning, de Heere der heirscharen gezien.

Maar een van de serafs vloog tot mij en had een gloeiende kool in zijn hand, die hij met een de tang van het altaar genomen had.

En hij roerde mijn mond daarmede aan en zeide: Zie, deze heeft uw lippen aangeroerd; alzo is uw misdaad van u geweken en uw zonde is verzoend.

Daarna hoorde ik de stem des Heeren, dewelke zeide: Wien zal ik zenden en wie zal voor Ons heengaan? Toen zeide ik: Zie, hier ben ik, zend mij heen.

Jesaja's roeping

De roeping van Jesaja. Ik wil bij de verzen één tot acht je aandacht stil houden als je nadenkt over een plaats in de zending. Ik stop bij Jes. 6 vers acht. Vers negen neem ik er niet meer bij want dat is iets tussen jou en God. Het eindigt dus bij vers acht met een gebed. 'Zend mij henen'. En dan wordt hij gezonden in vers negen. Het is verborgen voor jou in de toekomst of het werkelijk zo is dat God je zendt. Ik wil dat gedeelte dus verder niet behandelen.

Er zitten hier in dit stuk van de roeping van Jesaja tot het werk een aantal dingen waarvan wij ons wat kunnen aantrekken. Dingen die er ook bij jou zouden moeten zijn als je echt de zending in wilt. Ik zal maar zo concreet mogelijk zijn want daarvoor ben je hier vandaag ook gekomen.

Kan ik de zending in?

Het eerste: je moet iets van God hebben gezien. Ik lees dat in vers één; 'Zo zag ik de Heere, zittende op een hoge en verheven troon', en ook in vers vijf: 'Want mijn ogen hebben de Koning, de Heere der heirscharen gezien'. Jij moet dat ook zien. Dat is heel belangrijk, wij moeten in ons leven onder de prediking door het licht van Zijn Geest voor God hebben gestaan en een indruk hebben ontvangen van Zijn majesteit. Met een geloofsoog iets hebben begrepen wat de dichter zingt: 'Hoe groot hoe vreselijk zijt G' alom in Uw verheven heiligdom'. Dit is één van de sterkste motieven tot de zending. Want het drijft je uit, ook als er geen zin is of geen tijd of het weer niet goed is, met Paulus: 'Wij dan wetende de schrik des Heeren, bewegen u tot het geloof. Daar moet iets van zijn, anders dan laat het je het op een gegeven moment toch ook weer los. Dat is het eerste punt.

Vier staat tot twee

Het tweede punt wil ik halen uit de engelen. Eigenlijk zien we hier in het verhaal al missionarissen. Dat zijn die engelen. In vers twee: 'En de serafs stonden boven Hem; een iegelijk had zes vleugelen; met twee bedekte ieder zijn aangezicht en met twee bedekte hij zijn voeten en met twee vloog hij'.

De engelen zijn zendelingen, want zij vliegen daar gedurig als een soort regenboog, als een cirkel rondom de troon van God. En hun missie is om gedurig te luisteren naar God wat ze moeten gaan doen. Eigenlijk zijn het vlammen. Vuurvlammen. Als je in dienst wil staan van die God die een ontoegankelijk licht bewoont en een vuur is, moet je zelf ook een vlam zijn. En als je ze hier zo bezig ziet, zijn zij vol activiteit en vol leven en heilige beweging. Het zijn personen met energie, het zijn wakkere figuren. Maar je moet wel op de bedeling letten van hun activiteit. We zien dat ze zes vleugels hebben en vier vleugels gebruiken ze voor devotie tot God en twee voor het werk. Dus vier staat tot twee. Vier vleugels van hun actieve bezig zijn, is op God gericht en twee zijn er op het zendingswerk zelf gericht. En zo is het een goede verdeling. Twee vleugelen in dienst aan de Heere in het stillen van mijn eigen persoonlijke meditatieve leven zoals gebed, schriftonderzoek, zang, meditatie, gesprek, de luisterende Maria aan de voeten van de Heere Jezus om van Hem onderwijs te ontvangen, om te verstaan wat de geheimen zijn van Zijn Koninkrijk. Vier staat tot twee. Ik moet eerlijk bekennen dat het op het zendingsveld vaak helemaal andersom is. En dan gaat het niet goed in de zending. Vier staat tot twee. Dat betekent vier uur in de binnenkamer en twee uur eruit. Om iets tegen de mensen te kunnen zeggen over Wie God en Wie Christus is. Dat is het tweede punt.

Boodschap

Het derde punt is de boodschap. Wat gaan ze preken. Dat kunnen we ook van die engelen leren. We lezen dat in vers drie: 'En de één riep tot de ander en zeide: 'Heilig, heilig, heilig is de Heere der heirscharen! De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol!'

Dat is de preek. Dat de heerlijkheid van de Heere, niet alleen in Nederland maar op de hele aarde van de zee tot aan de zee en van de rivier tot aan de einden der aarde, zou branden in de harten van de mensen. Dus niet alleen in de kerk waar je zit, dus niet alleen de Gereformeerde Gemeente van Gouda of van welk dorp of stad jij ook komt, waar het zo genoeglijk is. Deze engelen hebben het verlangen dat ze echte missionarissen zijn, dat de ganse aarde van Zijn heerlijkheid vol zal zijn, ook de steden van Latijns Amerika en ook die weerbarstige moeilijke mensen in de bush van Afrika. Om ze te winnen voor dezelfde God: 'Heilig, heilig, heilig, is de Heere der heirscharen!'. Uw koninkrijk kome, van de zee tot aan de zee en van de rivier tot aan de einden der aarde. Ja, dat is het verlangen van hun preek. Om tenslotte aan het einde van de wereldgeschiedenis te horen dat grote Halleluja dat de engelen en de zaligen gaan zingen 'Gij hebt nu alle macht in de hemel en op de aarde'. Nou dan is er nog heel wat werk te doen, dan hebben we eigenlijk, aan jullie, honderd jonge mensen, niet genoeg. Want er is nog heel veel werk tot de einden der aarde.

Bekwaammaking

Het volgende punt; de bekwaammaking. Je zult zeggen: 'Kan ik dat wel, zulk een groot werk?' Nou ik hoop dat je dat doorleeft hebt voor het aangezicht van God. Want dat is precies wat Jesaja hier beseft. Hij weet; 'Dat kan ik niet'. Je moet niet de zending ingaan alleen met een diploma landbouw Hogeschool Wageningen of een verpleegstersdiploma of theologie ofzo.

De heerlijkheid van God zal gaan branden in harten van brute, grove, weerbarstige zondaren. En dan voelt Jesaja: 'Ik kan het niet, want ik ben eigenlijk precies hetzelfde'. 'Wee mij, ik verga omdat ik een man van onreine lippen ben'. Dat ben jij ook. Zo vanzelfsprekend gaat het niet. En als je dat nooit gezegd hebt op je knieën tegen de Heere: 'Wee mij', dan ben jij niet de man of de vrouw die we zoeken.

Zijn wonderwerk

Je moet dat met de Heere hebben uitgeworsteld. Zodat er in je eigen armoede en onbekwaamheid plaats komt voor Gods werk zelf. En als de Heere door onze armoede heen zou werken, dan kunnen we de einden der aarde bereiken. Dan zal de Heere dat grote wonderwerk voltooien van de zee tot aan de zee, door mensen die het met hun lippen niet kunnen en met hun hart ook niet. Jesaja kon dat niet en hij moet dat van God hebben. En dat is het laatste wat ik in dit verhaal vind. Als je het nu zelf verstond voor Gods aangezicht 'Wee mij, onreine lippen, onrein hart, ik kan dat niet, ik bezit dat vermogen niet', dan komt de tenslotte de grote sleutel tot de missie. En dat zijn de verzen zes en zeven. En dat moet je ook lezen. 'Maar een van de serafs vloog tot mij en had een gloeiende kool in zijn hand, die hij met een de tang van het altaar genomen had. 'En hij roerde mijn mond daarmee aan en zeide: 'Zie, deze heeft uw lippen aangeroerd; also is uw misdaad van u geweken en uw zonde is verzoend'. Wat gebeurt hier met deze missionaris, deze zendeling? Voordat hij op stap gaat is hij een hele grote zendeling geworden. Een hele rijke zendeling. Hij heeft voor het eerst in zijn leven de kracht van de verzoening ervaren. De wassing van zijn eigen boze hart. Die vier engelen hadden geen zonden en toch bedekten die engelen zich met vier vleugels. Hun gezicht en hun lijf en hun voeten. Omdat ze voor het aangezicht van God niets waren. Toch waren het geen zondige engelen. Maar wij zijn zondige mensen, hoe moeten we die Boodschap dan gaan brengen? Wij hebben verzoening nodig. Wij moeten weten Wie Christus is. Dat heilige brandaltaar met dat Lam waarvan dat bloed gedropen is, dat moet enigmatische in ons hart druppelen. Die liefde van God in Christus die alle verstand te boven gaat, die moeten wij smaken. Die moet als het ware als een liefdesvuur in ons hart branden. Ons oog moet niet zijn op onze eigen missie, maar die moet zijn op die grote Missionaris. De Missionaris die van de Vader gezonden is, die gezegende Christus die aan de rechterhand Gods zit. Hij is de grote en enige Zender die om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was. Als we Hem in het oog hebben gekregen, vanuit onze weerbarstigheid, onze zondigheid, onze onwilligheid. Als de kracht en de bediening van Zijn leven in ons hart is, dan is het zendingswerk, bij ogenblikken, als daar ons hart vol van is, dan is dat maar zo'n beetje volgen.

Kruisdragen

Voetstappen zetten in Zijn voetstappen. Volgen waar Hij het kruis opgenomen heeft en het ook opnemen en Hem vrolijk nadragen en dan zullen we het zien; Die voetstappen komen ook aan de einden der aarde. Daar komt het dan, óm Hem en ín Hem. Mijn lippen zijn aangeraakt met Zijn arbeid. Als op mijn lippen Jezus stralen zijn en op mijn lippen en in mijn spreken Jezus gebeden, Zijn dood Zijn opstanding, Zijn overwinning, als dat allemaal in mijn leven werkelijkheid is, dan zal ik tenslotte de einden van de aarde bereiken en dan zal Heere dat door Hem vervullen zodat Zijn Koninkrijk komt. En als dat in jou leeft, dan zeg je tenslotte ook in je gebed tegen de Heere; 'Zie, hier ben ik. Zend mij ook henen'. God geve dat.

Ben ik geroepen voor zendingswerk?

Drs. N. van Steensel

Zes vragen

Het is een vraag waar ik en veel anderen lang mee hebben rondgelopen: ben ik geroepen? Er zijn er die deze vraag overbodig vinden. De nood in de wereld is voldoende roeping, vinden ze. Jim Elliott schreef: 'We don't need a call; we need a kick in the pants.' (We hebben geen roeping nodig, maar een schop). Krachtens het ambt aller gelovigen is elke christen geroepen om als profeet Gods Naam te belijden, elk christen is de zalving van Christus deelachtig. Anderen wijzen op het grote aantal mislukkende zendelingen en stellen dat een Goddelijke roeping wel degelijk nodig is. We hebben geluisterd bij een andere inleiding naar de roeping van Jesaja. Natuurlijk kunnen we leren van de roeping van Jesaja. Maar je hoeft niet geroepen te zijn als Jesaja om écht geroepen te zijn. Je hoeft ook niet geroepen te zijn als Jesaja of als Jeremia of als Mozes om te kunnen wéten geroepen te zijn. De volgende zes vragen kunnen je helpen de vraag te beantwoorden of je geroepen bent.

Ben je gewillig?

Aan wie behoort je leven? Mag je door genade weten het eigendom van Christus te zijn? Ik weet wel, hier gaat iets aan vooraf; daar maakt de Heere plaats voor; dan brengt de Heere ons op Zijn leerschool. Dan moet veel eigenliefde en zondelust overwonnen worden. Maar dit moet dan de vrucht zijn, te weten ván Hem te zijn en vóór Hem te leven! Bid je met Saulus: wat wilt Gij dat ik doen zal? Gewillig om al mijn plannen op te geven en Uw weg te gaan. Niet: ik zal doen wat u ook maar wilt, maar laat het niet dát zijn! Niet eerst zelf kiezen, plannen maken, onze toekomst uitstippelen, en dan Gods zegen over onze plannen vragen, maar... neem mijn leven, laat het Heer, toegewijd zijn aan Uw eer. God mag kiezen, wij willen volgen. Zelfverloochening en toewijding. Wijst de Heere de weg naar de garage, of het kantoor: ook daar kun je God dienen. Wijst de Heere de weg naar China en vraagt Hij het opgeven van je carrière, ook goed. Is elke dag al een dag waarop je jezelf aan de Heere aanbiedt, als een levend dankoffer? Vraag je 's morgens: wilt u me vandaag gebruiken? Zonder deze gewilligheid kun je lopen met de vraag: 'Ben ik geroepen' zonder ooit een bevredigend antwoord te krijgen. Deze gewilligheid geeft open oren, ook als God een ander antwoord geeft dan onze eigen keus.

Verlang je ernaar om de Heere te dienen en Zijn Woord door te geven?

Gewillig zijn om te doen wat de Heere wil, is nog iets anders dan verlangen in Gods koninkrijk te dienen. Heb je al eens gedacht over mensen die nooit het Evangelie hebben gehoord; spelen die een rol in je gebeden? Ken je iets van de ontferming van de Heere Jezus over mensen die zijn als schapen zonder herder, die verloren zijn en stervend en zonder hulp? Lees je graag iets over het leven van zendelingen uit het heden en verleden? Houd de nood van zoveel miljoenen je bezig? Bid je wel voor de voortgang van Gods koninkrijk in ons land, in Europa, in China, over de hele wereld? Ben je begaan met de fysieke nood van ontwikkelingslanden? Hebben kinderen die ziek zijn, sterven van honger, of geen ouders vanwege AIDS, jongeren zonder toekomst, zonder echte hoop in dit leven, hebben die een plaats in je hart? Heb je ooit nagedacht

hoe je de zegeningen die jij hebt gekregen zou kunnen delen met anderen? Ben je met deze dingen zó bezig dat het je bijna beheerst? Drijft de liefde van Christus je daartoe? Ben je gewillig om niet voor jezelf te leven, maar om jezelf te geven voor anderen, niet egoïstisch, maar om jezelf te verloochenen, om je blijdschap te zoeken in het iets betekenen voor anderen i.p.v. zelf genieten? Dit moet geen opwelling zijn, of een vluchtweg uit problemen hier, maar een weloverdachte begeerte.

Zoek je bevestiging van je roeping?

Lees je de Bijbel ook biddend of God je de weg wil wijzen? God spreekt door Zijn Woord – Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft – en wij kunnen tot God spreken in het gebed. Zo wil God richting wijzen. Uw Woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad. Er is een gezonde angst dat we een eigen weg gaan; dan is er de voortdurende behoefte van God bevestiging te krijgen dat we Zijn weg gaan; dat verlangen is wezenlijk. Alle zelfverzekerdheid is taboe in Gods koninkrijk. Dat wil niet zeggen dat iedereen die geroepen is van God een tekst krijgt, waardoor hij nooit meer hoeft te twijfelen. Velen blijven zoekend naar bevestiging hun weg gaan tot ze op het veld zijn. Maar ze kunnen ook niet anders. Vaak moeten we zo wachtend met het Woord omgaan en wijst Gods voorzienigheid verder de weg. Een wachtenstijd en voorbereidingstijd is vaak Gods weg geweest; daarin wordt ook de roeping beproefd.

Weet je van uitzicht op Gods hulp en kracht in je eigen onbekwaamheid?

Een juiste kijk op het werk in Gods Koninkrijk (overzee), brengt altijd het gevoel van onbekwaamheid geestelijk- en onwaardigheid tot dit werk met zich mee. Het zendingswerk -in een heel andere cultuur dan de onze- is niet eenvoudig en vraagt vaak veel je. Als je hier in Nederland nergens past en mislukt in je carrière, moet je niet denken dat je zeker naar het buitenland moet. Het is daar zeker niet makkelijker dan hier. Er is veel ootmoed nodig, standvastigheid in moeilijkheden, volharding in eenzaamheid en tegenstand en teleurstelling. Er is doorzetten nodig bij de taalstudie; er zijn goede sociale vaardigheden nodig. Er is een nabij leven met de Heere nodig, een nauw gebedsleven. Goede Schriftkennis is nodig. De duivel heeft het op je voorzien.

Wie zou dan nooit eens terugschrikken en zeggen: wie is tot deze dingen bekwaam? Als het je nooit op de knieën bracht en bemoediging deed zoeken vanuit Gods Woord, in Zijn belofte: Ik ben met u! ben je dan wel geroepen? Als je geen troost zocht in het feit dat het Góds werk is en dat Hij krachten geeft en mensen gebruikt als een dotje modder in Zijn hand, ben je dan wel geroepen?

Laten je omstandigheden toe dat je uitgaat?

Soms geeft de Heere speciale verantwoordelijkheden, die ons verhinderen om overzee te gaan. Zieke ouders of andere familieleden, die van je afhankelijk zijn. Maar als je gezond bent, hoeft je het idee niet geheel op te geven, maar kun je ook wachten tot de omstandigheden veranderd zijn. Ook verplichtingen om een aantal jaren te werken na een opleiding. Ben je getrouwd? Voor bepaalde functies is dat een voorwaarde. Steunt je echtgenote de plannen? Laat je gezondheid toe dat je met beperkte medische zorg leeft? Zul je ongetrouwd de eenzaamheid aankunnen?

Anderzijds: Durf je alle schepen achter je te verbranden? Het mag toch wel wat kosten om Jezus te volgen waar Hij roept? Je hoeft geen supermens te zijn. Kan de Heere niet álle krachten geven, die we nodig hebben? Enerzijds moeten we realistisch zijn, maar anderzijds gelovig.

Wat zegt je gemeente, wat zeggen je vrienden die de Heere vrezen?

Vertel je vrienden, je kerkenraad over je verlangen, over je gewilligheid te volgen. Vraag je kerkenraad hoe je meer betrokken kunt zijn bij het werk in Gods koninkrijk hier en hoe ze denken over uitzending in zendingsdienst. Heb je de noodzakelijke opleiding of kun je die volgen? Kun je een vreemde taal leren? Leun je op anderen of kun je ook min of meer zelfstandig je weg gaan? Herkennen je vrienden dat God je hiervoor de gaven en het verlangen hebt gegeven? Hoewel je hier niet alleen op af kan gaan, is het een bevestiging als je goede kennissen aan jou vragen of zendingswerk niet iets voor jou is. Anderen kunnen je gaven soms beter beoordelen: heb je de sociale vaardigheden om met andere mensen om te gaan? Als je hier een ander nooit durft aan te spreken, hoe zul je het dan in een ander werelddeel wel durven? Ben je hier in Nederland al een beetje zendeling? Goede vrienden hebben vaak een realistischer idee van je dan jezelf; sommige mensen zijn geneigd hun zwakke kanten te vergoelijken en goede kanten uit te vergroten, en een rooskleuriger beeld van zichzelf te hebben. Anderen zien juist alleen hun zwakke kanten en zien hun eigen sterke kanten niet. Daarom zegt Calvijn meer op het oordeel van zijn vrienden te vertrouwen dan op zijn eigen oordeel. Laat daarom ook het deputaatschap horen van je verlangen.

De praktijk na de roeping

Drs. C.J. van der Maas

‘Vier kernwoorden’

De praktijk ná de roeping. Als iemand geroepen is, hoe ga je dan verder? En als iemand geroepen is om te dienen in Gods Koninkrijk en de Heere baant de weg voor je, en je wordt aangenomen, hoe is dan de praktijk daarna?

Ik wil met vier kernwoorden weergeven wat we zelf ervaren hebben de twee keer dat we ons geroepen voelden om uit te gaan en wat ik ook bij andere werkers, die in het kader van diaconaat of zending werden uitgezonden, heb gezien. Ter toelichting: Bij onze uitzending voor DOG en Woord & Daad naar India, lag het accent meer op de daad; bij de tweede uitzending jaren later voor ZGG als toeruster van ambtsdragers in Irian Jaya, lag het accent veel meer op het Woord.

1. Het eerste kernwoord is overgave

Overgave aan de weg en de wil van God is het eerste wat ik zou willen noemen. We hebben nog wel eens de neiging het te verwachten van het bijzondere of opzienbarende. Maar de praktijk na de roeping is: Stel je eenvoudig in de weg der middelen. De Heere maakt Zijn weg meestal duidelijk door ons van stap tot stap te leiden. Hij sluit deuren, soms een lange gang met deuren, en tenslotte opent Hij de deur waardoor we mogen binnen gaan. Dit proces van zoeken, vragen, uitzien naar de weg die God wil dat je zult gaan, hoort bij de uitwendige roeping. Deze uitwendige roeping beproeft de inwendige roeping, en de echtheid van de inwendige roeping moet blijken uit de uitwendige. Maar wat als je je aanmeldt bij de zending of een diaconale organisatie en je wordt afgewezen. Ook dat kan. We gaan ons dan onmiddellijk de vraag stellen: Is de inwendige roeping wel echt geweest? Ben ik niet zelf gaan lopen? Het is goed om onszelf deze vragen te stellen. Voortdurend je motieven onderzoeken, is niet zo slecht als sommigen ons willen doen geloven. Het is niet goed om teruggeworpen te worden op jezelf, maar het is juist wel goed als we teruggeworpen worden op het Woord. Als we ons werkelijk overgegeven hebben aan de leiding van de Heere, dan kunnen we ook afgewezen worden. En dan zal er toch een moment komen, na korte of lange tijd, dat de Heere een deur voor ons opent. En dan zal de blijdschap des te groter zijn. Dat is het tweede.

2. Blijdschap

Het tweede kernwoord is dus blijdschap. Er was blijdschap bij de 70 discipelen, die door de Heere werden uitgezonden om te preken en te genezen, lezen we in Lukas 10. Bij veel mensen, die uitgezonden werden, heb ik iets van deze blijdschap gezien. Het aanvaarden van een nieuwe taak, hoe onbekend ook, hoe zwaar deze nieuwe taak ook kan zijn, gaat toch vaak gepaard met blijdschap. De woorden uit Jes. 55 ‘Met blijdschap zult gij uittrekken, en met vrede voort geleid worden’ heb ik vooral de laatste keer heel sterk ervaren, toen we voor de ZGG uitgezonden zouden worden naar Irian Jaya, juist toen er veel zorgen waren omtrent onze oudste kinderen, die misschien in Nederland zouden moeten achterblijven. Je omgeving begrijpt dat niet altijd, en je kunt het ook niet aan iedereen duidelijk maken. Sommige vrienden verklaren je openlijk voor gek, anderen stellen meewarig bepaalde vragen, bijvoorbeeld hoe je dan je baan zomaar op kunt geven, hoe je alle zekerheden die je in Nederland hebt of meent te hebben, kunt

loslaten enzovoorts. En ook je familie toont soms onbegrip. Maar vaak mogen mensen die zich geroepen weten om uit te gaan, iets van deze blijdschap en vrede kennen, die verbonden is aan het overgeven van alles en Christus mogen volgen waar hij ook heengaat. Vaak ervaren mensen deze blijdschap en vrede ook als een bewijs dat het goed is wat ze van plan zijn te gaan doen, ook al begrijpt lang niet iedereen dit. Toch is deze blijdschap, hoe fijn ook voor jezelf als bevestiging van je roeping, nog niet erg diepgaand. Daarom wil ik als derde kernwoord van de praktijk na de roeping noemen de beproeving.

3. Beproeving

De beproeving is namelijk nodig om je roeping te verdiepen en te bevestigen.

Die beproeving komt vroeg of laat bij ieder die werkelijk geroepen is. Soms al heel snel, door ziekte of problemen, soms al vóórdat mensen worden uitgezonden. De Heere kent vele manieren om onze roeping te verdiepen, want dat is de bedoeling. Het kan een visum zijn dat maar niet afkomt, tegenwerking van familie of ziekte van gezinsleden. Soms komt de beproeving pas op het zendingsveld, als er problemen zijn in het werk, soms in contacten met andere werkers. Vaak komt het van een kant waar we het niet van verwachten. Soms komt de grootste beproeving pas bij het repatriëren, die veel moeilijker is dan we gedacht hebben, zeker als we lang op het veld zijn geweest. Maar iedereen die werkelijk geroepen is, krijgt er mee te maken, leert Gods Woord maar ook de ervaring. 'Wat zoon is er die de vader niet beproeft', zegt de Heilige Schrift in Hebréeën 12. Beproeving is nodig, want daardoor leren we onszelf kennen als onnutte dienstknechten, als ongeschikte werkers in Gods Koninkrijk, die als ze alles gedaan hebben, niet meer gedaan hebben dan ze schuldig waren te doen. In de beproeving gaat het onze er aan en blijft Gods werk gelouterd over. Dan mag je terugvallen op het Woord waarmee de Heere je de weg wees of waarmee Hij je riep tot dit werk. Vaak zie je een zeker evenwicht tussen roeping en beproeving: iemands roeping is duidelijker naarmate de beproeving of het werk dat wacht zwaarder is. Denk aan Paulus' duidelijke roeping om naar Europa te gaan. Kort daarna zit hij al in de gevangenis en blijkt hoezeer hij dit nodig had. Gideons roeping om Israël te verlossen was niet voor tweeërlei uitleg vatbaar, maar later bleek hoezeer hij dat nodig had in de beproeving, toen God hem alles af nam. Maar als de beproeving zwaar is, is de verwondering ook groot. Dat is het vierde kernwoord dat ik wil noemen.

4. Verwondering

Verwondering is er in zekere zin al bij het begin van het werk. Als je bij de eerste schuchtere schreden op deze levensweg ervaart dat God je weg wil banen, dan geeft dat verwondering. Dat de Heere jou wil gebruiken voor het werk in Zijn Koninkrijk. Die verwondering verdiept zich echter in de beproeving. Niet alleen omdat we na de beproeving met verwondering terugzien hoe de Heere ons er doorheen gedragen heeft. Maar ook loutert de beproeving onze motieven. Er zit nog zoveel van onszelf bij: zoeken van onze eigen eer, een verkeerde ijver of eigengerechtigheid. Het is ons allemaal aangeboren. En in het vuur van de beproeving worden we daaraan ontdekt en daarvan in zekere zin en tot op zekere hoogte (dus nooit helemaal) verlost. En zo blijft Gods werk over. Denk aan het volk Israël in de woestijn. Later wijzen de profeten wel eens terug naar die begintijd, waarin ze de Heere nawandelden in de dorre woestijn, waarin ze totaal afhankelijk waren van God. En als ze terugzien blijft de verwondering en dankbaarheid over. Dat u mij, zondaar - ja zelfs zonde tot in de grond van mijn bestaan

– wilt gebruiken in Uw dienst. Verwondering, want Hij zag op mij neder. En dat is nu juist de boodschap die we hebben voor de mensen met wie en voor wie we werken, een doorleefde boodschap. En het is ook de beste houding om met de mensen om te gaan. Verwonderd dat God jou niet weggedaan heeft, ook al is alles nog zo gebrekkig en met zonde besmet. Dan mogen we dit werk doen uit dankbaarheid, uit liefde tot Hem, die ons tevoren zo uitnemend heeft liefgehad.

Als ik terugkijk op de periodes die we hebben mogen dienen, dan is er diezelfde blijdschap en verwondering, die juist in de beproevingen (en die zijn er vele geweest, want die zijn inherent aan dit werk), boven zijn komen drijven. Daarom wil ik het zendingswerk van harte in je gebeden en liefde aanbevelen.

Op zoek naar antwoord

De brochure heeft diverse kanten aangestipt van het thema roeping. Het geeft echter niet op elke vraag een persoonlijk antwoord. ZGG wil je hierin graag ondersteunen. We gaan graag met je in gesprek om je handvatten te bieden en je meer informatie te geven over de eventuele sollicitatieprocedure, het opleidingstraject, de uitzending en het zendingswerk.

Vraag een gesprek aan met ZGG

De directeur, missioloog of een zendingswerker zijn van harte bereid om een open gesprek te voeren over de vragen die je hebt. Vaak geeft zo'n gesprek een verhelderend beeld over het zendingswerk en over jezelf. Zo kan het inzicht geven dat nuttig is voor verdere oriëntatie. Deze gesprekken zijn vrijblijvend en staan los van een sollicitatieprocedure. Je kunt zelfs een afspraak maken wanneer je allerm minst zicht hebt op concreet uitgaan in zendingsdienst.

Sollicitatieprocedure

De sollicitatieprocedure wordt gestart door een schriftelijke sollicitatie die gericht is aan de directeur van het zendingsbureau. Deze sollicitatiebrief zal worden beoordeeld op een aantal formele eisen en hierop zal een uitnodiging volgen voor het eerste gesprek met het dagelijks bestuur van ZGG. In dit gesprek zal het vooral gaan over je persoonlijke leven met de Heere en je motivatie voor het zendingswerk. Natuurlijk zal ook je opleiding, eventuele werkervaring en de verdere sollicitatieprocedure besproken worden. Als dit gesprek een positief gevolg krijgt, volgt een nieuwe uitnodiging voor een gesprek. Ook zal er informatie worden ingewonnen bij een kerkelijke en zakelijke referent. Het tweede gesprek is met het voltallige deputaatschap van ZGG. Voorafgaand aan dit gesprek moet een schriftelijke vragenlijst worden ingevuld. Deze lijst wordt door de directeur doorgenomen en samengevat voor het deputaatschap van ZGG. Dit gesprek zal dezelfde aspecten bevatten als de eerste. Als dit ook een positief gevolg krijgt, zal een psychologische en medische test volgen. Als beide testen een positieve uitslag hebben, zal de benoeming plaatsvinden door middel van een officiële benoemingsbrief en volgt er een uitnodiging voor een gesprek op het zendingsbureau over het voorbereidingstraject.

Algemene informatie

Uiteraard zijn we bereid om je allerlei informatie te verstrekken. Via www.zgg.nl is er informatie te vinden over het zendingswerk, de achterban en het zendingsbureau. De contactgegevens van het bureau staan op de achterkant van deze brochure.

Adresgegevens

Zending Gereformeerde Gemeenten

Postadres:

Postbus 232
3440 AE Woerden

Bezoekadres

Houttuinlaan 7
3447 GM Woerden

T 0348 - 489950

E info@zgg.nl

I www.zgg.nl

Bankgegevens:

NL63 RABO 0322 4013 13

NL44 INGB 0000 3976 07